

СОЦІАЛЬНИЙ СЕРВІС *GOOGLE*-ГРУПИ В НАВЧАЛЬНО-ПЕДАГОГІЧНІЙ ДІЯЛЬНОСТІ

Носенко Т.І.

Використання в навчальному процесі соціальних мереж може сприяти освоєнню таких важливих навичок, як критичне мислення та колективна творчість. Сучасні соціальні сервіси Web 2.0 відкривають необмежені горизонти для застосування їх у педагогічній діяльності, а саме:

- використання відкритих, безкоштовних і вільних електронних ресурсів;
- самостійне створення мережевого навчального змісту;
- освоєння інформаційних концепцій, знань і навичок;
- управління та спостереження за діяльністю учасників мережевої спільноти, та ін.

Зокрема, групи Google являють собою засіб спілкування та співпраці для учасників групи [1]. На відміну від інших безкоштовних служб поштової розсилки групи Google надають більше простору для зберігання інформації та унікальні можливості керування. В системі груп Google з'являються тільки релевантні текстові оголошення (без банерів і спливаючих вікон).

Google-групи мають наступні сервіси:

- створення сторінок спільними зусиллями членів групи;
- створення унікального дизайну з використанням фотографій, кольорових схем і стилів;
- спільне використання файлів;
- можливість створення профілю для кожного з учасників групи;
- різні варіанти адміністрування тощо.

У налаштуваннях доступу до групи адміністратор (власник групи) визначає:

- хто має право переглядати матеріали,
- хто має право переглядати список учасників,
- хто має право приєднатися до групи і в який спосіб,
- хто може створювати і редагувати сторінки,
- хто може завантажувати файли,
- хто може відправляти повідомлення,
- хто може запрошувати нових учасників.

Можна скористатися різними функціями груп Google в будь-якій групі користувачів, які хочуть поділитися інформацією та створити власне місце в мережі.

Існує декілька загальних способів використання груп Google [2]:

- організація конференцій або соціальних заходів для окремих учасників групи;
- спільна робота над проектами або презентаціями з використанням налагоджуваних сторінок Вікіпедії і особливих розділів для зберігання файлів;
- пошук однодумців;
- організація кола спілкування.

Використання Google-груп надає такі можливості для вдосконалення навчально-педагогічної діяльності викладача вищого навчального закладу [3]:

- оперативне викладення в групі електронних підручників, конспектів, завдань на практичні, лабораторні та семінарські заняття;
- консультування студентів;

- організація обговорень за певною тематикою;
- координація навчальної діяльності студентів, зокрема під час практики;
- викладення результатів навчальної діяльності студентів (творчих завдань, рефератів, індивідуальних навчально-дослідницьких завдань тощо) на власних сторінках у групі та організація їх обговорення.

Студенти Інституту лідерства та соціальних наук Київського університету імені Бориса Грінченка, будучи учасниками групи та маючи необхідні навчально-методичні та наочні матеріали, посилання на корисні ресурси, отримують ширші можливості для оволодіння професійною майстерністю. У групі студенти можуть обговорювати різноманітні питання, висловлювати власну позицію щодо професійних проблем, диспутовати, а також набувати досвіду колективної діяльності. Колективна робота стимулює вироблення перспективних рішень і дає поштовх для самовдосконалення.

Групи та подібні з ними середовища створення колективних гіпертекстів можуть служити сховищами колективного досвіду та моделями систем, що самоорганізуються.

Література

1. Лукашевська Л.І., Носенко Т.І. Самоорганізація майбутніх педагогів і Інтернеті за професійними інтересами / Професійна адаптація молодого вчителя в умовах змін ціннісної парадигми суспільства : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції / К.: Київськ. ун-т імені Б. Грінченка, 2010. – 54 с.

2. Образовательные ресурсы сети Интернет / Под ред. А.Н. Тихомирова. – М.: Московская типография № 2, 2007. – 48 с.

3. Носенко Т.І. Використання соціальних сервісів Web 2.0 для вирішення соціально-педагогічних проблем студентів / Освіта в інформаційному суспільстві: до 25-річчя шкільної інформатики : матеріали Всеукраїнської науково-практичної конференції. – К.: Київськ. ун-т імені Б. Грінченка, 2010. – 136 с.